

7. 10. 22.

9.



REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 74 Pž-3384/2022-3

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Tatjane Kujundžić Novak, predsjednice vijeća, Draženke Deladio, sutkinje izvjestiteljice i Mirne Maržić, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja-protutuženika GIFIKS d.o.o. Zagreb, Strojarska cesta 2, OIB 14276808291, kojeg zastupa punomoćnik Igor Žurić, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika-protutužitelja RÖFIX d.o.o. Donja Pušća, Pojatno, Ulica Lusci 3, OIB 18346522436, kojeg zastupa punomoćnik Boris Anišić, odvjetnik u Zagrebu, radi isplate ugovorne kazne i naknade štete, v.p.s. 15.061.430,96 kn (400.000,00 EUR u kunsjoj protuvrijednosti i 12.061.430,96 kn) odlučujući o žalbama stranaka protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2101/2015 od 28. siječnja 2022., ispravljene rješenjem istoga suda poslovni broj P-2101/2015 od 19. travnja 2022., u sjednici vijeća održanoj 24. kolovoza 2022.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se kao neosnovana žalba tužitelja-protutuženika GIFIKS d.o.o. i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2101/2015 od 28. siječnja 2022., ispravljena rješenjem istoga suda poslovni broj P-2101/2015 od 19. travnja 2022., u točkama II. i VI. njezine izreke.

II. Odbija se kao neosnovana žalba tuženika-protutužitelja RÖFIX d.o.o. i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2101/2015 od 28. siječnja 2022., ispravljena rješenjem istoga suda poslovni broj P-2101/2015 od 19. travnja 2022. u točki I. njezine izreke.

III. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2101/2015 od 28. siječnja 2022., ispravljena rješenjem istoga suda poslovni broj P-2101/2015 od 19. travnja 2022., u točkama III., IV., V. kao i odluka o troškovima parničnog postupka (ispravno: točka VII. izreke prvostupanjske presude) i sudi:

1. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev kojim se nalaže tuženiku-protutužitelju RÖFIX d.o.o. da u roku od osam dana plati tužitelju-protutuženiku GIFIKS d.o.o. iznos od 5.593.366,08 kn (petmilijunapetstodevedesettrisuće-

tristošezdesetšest kuna i osam lipa) sa zakonskim zateznim kamata koje teku od 29. ožujka 2006. do isplate.

2. Nalaže se tužitelju-protutuženiku GIFIKS d.o.o. da u roku od osam dana plati tuženiku-protutužitelju RÖFIX d.o.o. iznos od 100.000,00 EUR (stotisuća eura) sa zateznim kamata koje banke plaćaju na eure po viđenju koje teku na taj iznos od 1. siječnja 2004. do 31. prosinca 2005., a od 1. siječnja 2006. do 31. srpnja 2015. sa zateznim kamata koje su važile zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanim za osam postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena, sve u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate.

3. Nalaže se tuženiku-protutužitelju RÖFIX d.o.o. da u roku od osam dana plati tužitelju-protutuženiku GIFIKS d.o.o. iznos od 100.000,00 EUR (stotisuća eura) sa zakonskim zateznim kamata koje teku od 1. prosinca 2003. obračunatim u istoj valuti po stopi po kojoj Privredna banka Zagreb d.d. obračunava kamatu na štedne uloge po viđenju u toj valuti do 31. prosinca 2007., a od 1. siječnja 2008. do 29. lipnja 2013. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena, od 30. lipnja 2013. do 31. srpnja 2015. po referentnoj stopi uvećanoj za osam postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena, sve plativo u kunama po srednjem tečaju eura kod Hrvatske narodne banke.

4. Nalaže se tužitelju-protutuženiku GIFIKS d.o.o. da u roku od osam dana nadoknadi tuženiku-protutužitelju RÖFIX d.o.o. ukupne troškove parničnog postupka u iznosu od 2.546.190,00 kn (dvamilijunapetstočetreststisućastodevedeset kuna).

Obrazloženje

1. Pobijanom presudom Trgovački sud u Zagrebu u točki I. njezine izreke naložio je tuženiku-protutužitelju (dalje: tuženik) da u roku od osam dana plati tužitelju-protutuženiku (dalje: tužitelj) iznos od 100.000,00 EUR s pripadajućim zateznim kamata koje teku od 1. prosinca 2003. do isplate, sve u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke, u točki II. njezine izreke naloženo je tužitelju da u roku od osam dana plati tuženiku iznos od 100.000,00 EUR s pripadajućim zateznim kamata koje teku od 1. siječnja 2004. do isplate, sve u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate, u točki III. njezine izreke naloženo je tuženiku u roku od osam dana platiti tužitelju

iznos od 5.593.366,08 kn s pripadajućim zateznim kamatama koje teku od 29. ožujka 2006. do isplate, u točki IV. njezine izreke odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja da mu tuženik isplati iznos od 100.000,00 EUR s pripadajućim zateznim kamatama koje teku od 1. prosinca 2003. do isplate u kunsnoj protuvrijednosti, u točki V. njezine izreke odbijen je protutužbeni zahtjev tuženika da mu tužitelj isplati iznos od 100.000,00 EUR s pripadajućim zateznim kamatama u kunsnoj protuvrijednosti, u točki VI. njezine izreke odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja da mu tuženik isplati iznos od 6.468.064,88 kn s s pripadajućim zateznim kamatama koje teku od 29. ožujka 2006. do isplate i u točki VI. njezine izreke (ispravno: točki VII.) odlučeno je da svaka stanka snosi svoje troškove postupka.

2. Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je prvostupanjski sud tako odlučio nakon provedenog dokaznog postupka u kojem je pregledao isprave priložene u spis, saslušao svjedoke i zastupnike po zakonu stranaka, izveo vještačenje po vještacima financijsko-knjigovodstvene struke te izvršio uvid u predmet prvostupanjskog suda poslovni broj P-1341/2005, St-76/2009, R1-114/2015 i P-1125/19, te utvrdio da su stranke bile u poslovnom odnosu na temelju Ugovora o poslovnoj suradnji od 28. srpnja 2003. (dalje: predmetni Ugovor) i to tužitelj kao distributer, a tuženik kao proizvođač ugovorene robe, da je tuženik povrijedio članak 6. stavak 2. predmetnog Ugovora za koju povredu su stranke ugovorile ugovornu kaznu od 200.000,00 EUR, da je tužitelj kao distributer povrijedio članak 6. stavak 1. predmetnog Ugovora, za koju povredu su stranke ugovorile ugovornu kaznu od 200.000,00 EUR. Prema stavu prvostupanjskog suda primjeren iznos ugovornih kazni je 100.000,00 EUR budući da su stranke predmetni ugovor prestale izvršavati već nakon pet mjeseci pa je za taj iznos prihvatio tužbeni i protutužbeni zahtjev, a odbio kao neosnovan tužbeni i protutužbeni zahtjev za isplatu ugovornih kazni u daljnjem iznosu od 100.000,00 EUR. Tužitelj nije platio tuženiku cijenu za isporučenu robu u iznosu od 1.782.451,77 kn, čime je, prema stavu prvostupanjskog suda, doprinio nastanku štete za koju tvrdi da ju trpi radi neisporuke robe od strane tuženika u razdoblju od 2004. do 2007. godine. Prema izračunu stalnog sudskog vještaka za financije, godišnji iznos razlike u cijeni za robu kupljenu od trećih, a ne od tuženika, iznosi 1.398.341,52 kn, što za četiri godine iznosi 5.593.366,08 kn, za koji iznos je prihvaćen tužbeni zahtjev za naknadu štete, a tužbeni zahtjev je odbijen za preostali iznos od 6.468.064,88 kn budući da tužitelj nije dokazao izgublenu dobit u razdoblju od 2004. do 2007. godine zbog neisporuke ugovorene robe od strane tuženika. Odluka se temelji na odredbi članka 270. stavka 1. i članka 274. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 53/91, 73/91, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99 i 88/01; dalje: ZOO/91) te odredbi članka 189. ZOO/91. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbi članka 154. stavka 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 148/11-pročišćeni tekst, 25/13 i 70/19; dalje: ZPP).

3. Stranke pobijaju prvostupanjsku presudu u dijelu u kojem nisu uspjele u sporu: tužitelj u točkama II., IV., VI. i odluci o troškovima parničnog postupka (ispravno: točka VII. izreke prvostupanjske presude), a tuženik u točkama I., III., V. i odluci o troškovima parničnog postupka (ispravno: točka VII. izreke prvostupanjske presude), zbog svih žalbenih razloga. Smatraju da je ostvaren žalbeni razlog iz članka 354. stavka 2. točke 11. ZPP-a, žalbeni razlog iz članka 354. stavka 1. ZPP-a, smatraju da je činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrđeno. Ponavljaju tvrdnje iz

prvostupanjskog postupka te ističu da je materijalno pravo pogrešno primijenjeno u dijelu u kojem nisu uspjeli u predmetnom sporu. Tužitelj smatra da je ostvaren žalbeni razlog iz članka 354. stavka 2. točke 6. ZPP-a i žalbeni razlog iz članka 354. stavka 2. točke 12. ZPP-a. Obje stranke smatraju da je donesena pogrešna odluka o troškovima parničnog postupka. Predlažu da se pobijana presuda preinači u smislu njihovih žalbenih navoda ili da se ukine u pobijanom dijelu i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje. Tuženik zahtijeva naknadu troškova žalbenog postupka u iznosu od 161.250,00 kn.

4. U odgovorima na žalbu stranke navode da je žalba suprotne strane neosnovana, predlažu je odbiti, a prvostupanjsku presudu u tom dijelu potvrditi. Tuženik zahtijeva naknadu troškova odgovora na žalbu u iznosu od 126.250,00 kn, a tužitelj u iznosu od 125.000,00 kn.

5. Žalbe su djelomično osnovane.

6. Pobijana presuda ispitana je sukladno odredbi članka 365. ZPP-a, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. tog Zakona i na pravilnu primjenu materijalnog prava.

7. Neosnovan je žalbeni razlog iz članka 354. stavka 2. točke 11. ZPP-a na koju ukazuju stranke u svojim žalbama. Prvostupanjska presuda može se ispitati, izreka presude je razumljiva, ne proturječi razlozima presude, a u obrazloženju su navedeni razlozi koje je prvostupanjski sud ocijenio odlučnim u predmetnoj pravnoj stvari.

8. Neosnovan je žalbeni razlog iz članka 354. stavka 2. točke 6. ZPP-a na koji ukazuje tuženik u svojoj žalbi. Tuženiku je dana mogućnost raspravljanja pred sudom i on je tu mogućnost iskoristio na održanim ročištima i dostavom podnesaka kojima se očitovao na navode tužitelja i na izvedena vještačenja. Tuženik nije bio onemogućen u raspravljanju ako prvostupanjski sud nije izveo dokaze koje je predložio. Prvostupanjski sud je postupio sukladno odredbi članka 220. stavka 2. ZPP-a.

9. Neosnovan je žalbeni razlog iz članka 354. stavka 2. točke 12. ZPP-a na koju ukazuje tuženik u svojoj žalbi. Prvostupanjski sud je odlučio o tužbenom i protutužbenom zahtjevu koji su stranke specificirale 2. listopada 2018. (tužitelj) i 16. listopada 2018. (tuženik).

10. Neosnovan je žalbeni razlog iz članka 354. stavka 1. ZPP-a na koju ukazuju stranke u svojim žalbama. Prvostupanjski sud je pravilno primijenio odredbu članka 8. ZPP-a i prvostupanjsku odluku donio na temelju izvedenih dokaza i rezultata cjelokupnog dokaznog postupka. Prvostupanjski sud je pravilno primijenio odredbe članka 190. i članka 191. ZPP-a i donio rješenja o preinaci tužbe. U rješenju od 19. siječnja 2022. prvostupanjski sud je naveo da je rješenje doneseno zbog svrsishodnog rješenja odnosa između stranaka (kao i rješenje o preinaci poslovni broj P-4970/2008 od 25. ožujka 2008.). Prvostupanjski sud je pravilno primijenio

odredbu članka 377. ZPP-a i postupio po uputi ovoga suda iz rješenja poslovni broj PŽ-6275/13-6 od 2. lipnja 2015.

11. Predmet tužbenog zahtjeva je isplata ugovorne kazne zbog neispunjenja ugovorne obveze i naknada štete za koju tužitelj tvrdi da ju trpi u razdoblju od 2004. do 2007. godine, a predmet protutužbenog zahtjeva je isplata ugovorne kazne zbog neispunjenja ugovorne obveze.

12. Iz stanja u spisu proizlazi da su stranke 28. srpnja 2007. sklopile predmetni Ugovor o poslovnoj suradnji i to tužitelj kao distributer, a tuženik kao proizvođač cijele palete suhih proizvoda, mokrih žbuka, boja i premaza za fasade iz asortimana proizvođača prema zajedno utvrđenom godišnjem prodajnom planu i zajednički utvrđenom cjeniku koji je sastavni dio Ugovora (članak 1.) za područje Istre, Gorskog kotara, Like, cijele Dalmacije do Dubrovnika s otocima i Zagreba s užom okolicom od 20 km (članak 2.). Stranke su ugovorile da se proizvođač obvezuje da će na ugovorenim područjima ugovorene proizvode prodavati putem ugovorenog distributera (tužitelja) i da ne smije prodavati tu robu krajnjim kupcima – građevinskim tvrtkama koje imaju manje od 50 zaposlenih, malim, srednjim i velikim obrtnicima te privatnim osobama (članak 3. stavak 1. Ugovora) te da se obvezuje da te proizvode na navedenim područjima neće distribuirati niti tuženik kao proizvođač, niti nitko iz upravljačke strukture proizvođača, niti posredstvom bilo kakvog društva (članak 6. stavak 23. Ugovora). U slučaju povrede ove ugovorne obveze stranke su ugovorile isplatu ugovorne kazne od 200.000,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti (članak 3. stavak 2. i članak 6. stavak 3. predmetnog Ugovora). Stranke su ugovorile da je distributeru zabranjeno prodavati proizvode drugih dobavljača i/ili proizvođača koji konkuriraju proizvodima proizvođača (članak 4. stavak 1. predmetnog Ugovora) i da se distributer obvezuje da na području Republike Hrvatske neće on ni nitko iz upravljačke strukture tužitelja niti posredstvom bilo kakvog društva konkurirati proizvodima tuženika distribucijom ili proizvodnjom konkurentnih proizvoda (članak 6. stavak 1. predmetnog Ugovora). U slučaju povrede ovih odredbi također je predviđena ugovorno kazna u iznosu od 200.000,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti. Iz navedenih odredbi predmetnog Ugovora proizlazi da sadržaj članka 6. stavka 2. obuhvaća sadržaj članka 3. Ugovora, a članka 6. stavka 1. sadržaj članka 4. Ugovora: isključive obveze ugovornih stranaka proširene su i na treće osobe. Prema stavu ovoga suda, ugovorna kazna iz članka 6. predmetnog Ugovora obuhvaća i ugovorne kazne iz članka 3. stavka 2. i članka 4. stavka 3. predmetnog Ugovora.

13. Iz navedenih ugovornih odredbi proizlazi da su stranke ugovorile da tuženik isključivo prodaje predmetnu ugovorenu robu tužitelju, a tužitelj se obvezuje prodavati isključivo tuženikovu robu na ugovorenom području određenoj kategoriji kupaca. U slučaju povrede ugovornih odredbi o isključivosti stranke su ugovorile ugovornu kaznu. Ugovor je sklopljen za razdoblje od 28. srpnja 2003. do 31. prosinca 2007. Niti jedna stranka nije raskinula Ugovor zbog neispunjenja obveze. Tužitelj je 11. prosinca 2003. podnio tužbu radi isplate ugovorne kazne zbog neispunjenja ugovorne obveze iz članka 6. stavka 2. predmetnog Ugovora. Iako je tužitelj u tužbi naveo da se radi o povredi članka 3. predmetnog Ugovora, od utuženja tvrdi da je tuženik sam i preko trećih osoba povrijedio ugovornu odredbu pa je prvostupanjski

sud pravilno utvrdio da se radi o povredi članka 6. stavka 2. predmetnog Ugovora kojim je obuhvaćen i članak 3. predmetnog Ugovora.

14. Odredbom članka 273. stavka 2. ZOO/91 propisano je da kad je kazna ugovorena za slučaj neispunjenja obveze, vjerovnik može zahtijevati ili ispunjenje obveze ili ugovornu kaznu. Ako zahtijeva isplatu ugovorne kazne, gubi pravo zahtijevati ispunjenje obveze. Tužitelj je 11. prosinca 2003. odlučio tražiti isplatu ugovorene kazne i od toga dana izgubio je pravo zahtijevati od tuženika da isključivo njemu prodaje ugovorene proizvode po povoljnoj cijeni radi daljnje prodaje određenoj kategoriji kupaca na određenom teritoriju. Stranke nisu predmetni Ugovor raskinule pa je tužitelj od 11. prosinca 2003. „običan“, a ne isključivi kupac i prodavatelj tuženikovih proizvoda.

15. Predmetni Ugovor u dijelu koji se odnosi na isključivu distribuciju trajao je u razdoblju od 28. srpnja 2003. do 11. prosinca 2003. Tužitelj je dokazao da je u tom razdoblju tuženik prekršio ugovornu odredbu članka 6. stavka 2. predmetnog Ugovora, a tuženik je dokazao da je tužitelj u tom razdoblju prodavao i konkurentске proizvode, čime je povrijedio ugovornu odredbu iz članka 6. stavka 1. predmetnog Ugovora. Zbog neispunjenja ugovornih obveza stranke osnovano zahtijevaju isplatu ugovorne obveze.

16. Osnovano stranke u žalbi navode da u konkretnoj pravnoj stvari nije bilo uvjeta za smanjenje iznosa ugovorne kazne. Predmetni Ugovor sklopljen je upravo radi isključive prodaje ugovorenih proizvoda tuženika tužitelju i isključive prodaje ugovorenih proizvoda tuženika po ugovorenim cijenama ugovorenoj kategoriji kupaca na ugovorenom području Republike Hrvatske od strane tužitelja u ugovorenom razdoblju. Težište cijelog poslovnog odnosa bio je u isključivoj prodaji. To su stranke potvrdile upravo ugovaranjem ugovornih kazni u slučaju neispunjenja ugovornih odredbi vezanih za isključivu prodaju pa ne stoji ocjena prvostupanjskog suda da bi vrijednost i značenje predmetnih obveza stranaka bio takav da bi trebalo smanjiti ugovoreni iznos ugovorne kazne. Stranke su prilikom sklapanja predmetnog Ugovora suglasno ocijenile vrijednost ugovornih obveza u predmetnom pravnom poslu u iznosu od 200.000,00 EUR. Činjenica da su stranke nakon samo nekoliko mjeseci povrijedile svoje ugovorne obveze ne utječe na pravo suprotne stranke da radi učinjene povrede zahtijeva isplatu ugovorne kazne. Slijedom navedenog, prvostupanjski sud je pogrešno primijenio odredbu članka 274. ZOO/91 i smanjio iznos ugovorne kazne. Stranke sukladno odredbi članka 273. stavka 1. i 2. ZOO/91 osnovano zahtijevaju isplatu ugovorne kazne.

17. Slijedom navedenog, sukladno odredbi članka 368. stavka 1. ZPP-a, tužiteljevu i tuženikovu žalbu valjalo je djelomično odbiti kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsku presudu u točkama I. i II. njezine izreke, a sukladno odredbi članka 373. točke 3. ZPP-a, žalbe je valjalo djelomično prihvatiti, preinačiti prvostupanjsku presudu u točkama IV. i V. njezine izreke i naložiti tužitelju i tuženiku da u roku od osam dana plate suprotnoj strani ugovornu kaznu u daljnjem iznosu od po 100.000,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti svaki.

18. Tužitelj u predmetnoj pravnoj stvari zahtijeva naknadu štete za koju tvrdi da ju trpi zato što je tuženik prekinuo dostave robe tužitelju krajem 2003. godine, a šteta se odnosi na:

- kupnju robe od drugih proizvođača po višim uzlaznim cijenama tijekom 2004. godine u iznosu od 1.202.892,00 kn,
- gubitak zbog manje prodanih količina predmetne robe u 2004. godini u iznosu od 1.812.465,74 kn,
- kupnja robe od drugih proizvođača i gubitak zbog manje prodanih odnosno neprodanih količina predmetne robe u 2005., 2006. i 2007. godini u iznosu od 9.046.073,22 kn, ukupno 12.061.430,96 kn.

Prvostupanjski sud je utvrdio da je tužitelj doprinio nastanku štete zato što tuženiku nije platio cijenu za isporučenu robu u vrijednosti od 1.782.451,77 kn. Prema stavu prvostupanjskog suda, tužitelj osnovano od tuženika zahtijeva naknadu štete u visini razlike u cijeni u odnosu na ulazne i izlazne cijene tuženika i drugih dobavljača od kojih je tužitelj nabavljao robu u ugovorenom razdoblju, u iznosu od 1.398.341,52 kn godišnje, što za četiri godine iznosi 5.593.366,08 kn te je za taj iznos prihvatio tužbeni zahtjev, a odbio je kao neosnovan tužbeni zahtjev kojim se zahtjeva naknada štete u iznosu od 6.468.064,88 kn. Prema stavu prvostupanjskog suda, tuženik nije dokazao izmaklu korist koju bi ostvario u razdoblju od 2004. do 2007. godine.

19. Predmetnim Ugovorom stranke su ugovorile da će tužitelj biti ekskluzivni prodavatelj ugovorene robe prema zajednički utvrđenom godišnjem prodajnom planu i zajednički utvrđenom cjeniku koji će biti sastavni dio ugovora i da će tuženik svoju robu drugim prodavačima i krajnjim korisnicima prodavati po 20% višoj cijeni od one koje su utvrđene zajedničkim cjenikom. Nakon što je tužitelj kao ekskluzivni prodavatelj tuženikove robe na ugovorenom području za ugovorenu kategoriju krajnjih kupaca 11. prosinca 2003. odlučio od tuženika naplatiti ugovornu kaznu zbog neispunjenja ugovorne obveze, prestala je tuženikova obveza iz članka 5. stavka 1. Ugovora o povlaštenim cijenama po kojima je tužitelj kao ekskluzivni kupac kupovao robu od tuženika. Tužitelj je tuženikovu robu u razdoblju od 2004. do 2007. godine mogao naručiti od tuženika kao neekskluzivni kupac po nepovlaštenim cijenama. Činjenica je da tužitelj nije platio tuženiku cijenu za isporučenu robu u iznosu od 1.782.451,77 kn, a nije dokazao da je tijekom 2004. do 2007. godine od tuženika naručivao robu. Stoga tuženik nije odgovoran za štetu koju trpi tužitelj ukoliko je u razdoblju od 2004. do 2007. godine od drugih prodavača naručivao tuženikovu robu po višim ulaznim cijenama od ugovorenih povlaštenih cijena. Slijedom navedenog, prvostupanjski sud je pogrešno primijenio odredbu članka 154. stavka 1. ZOO/91 kada je naložio tuženiku nadoknaditi tužitelju štetu u iznosu od 5.593.366,08 kn na ime razlike ulazne cijene za kupljenu robu u razdoblju od 2004. do 2007. godine.

20. Sukladno odredbi članka 373. točke 3. ZPP-a, tuženikovu žalbu valjalo je uvažiti, preinačiti prvostupanjsku presudu u točki III. njezine izreke i odbiti kao neosnovan tužbeni zahtjev kojim se nalaže tuženiku platiti tužitelju iznos od 5.593.366,08 kn.

21. Iz gore navedenih razloga tužitelj nije dokazao niti izmaklu korist koju je pretrpio u razdoblju od 2004. do 2007. godine zbog gubitka na manje prodanim i

neprodanim količinama predmetne robe. Prvostupanjski sud je pravilno odbio kao neosnovan tužbeni zahtjev koji se odnosi na isplatu iznosa od 6.468.064,88 kn. Sukladno odredbi članka 368. stavka 1. ZPP-a tužiteljevu žalbu valjalo je odbiti kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsku presudu u točki VI. njezine izreke.

22. Odluka o troškovima cjelokupnog postupka temelji se na odredbi članka 166. stavka 1. i 2. ZPP-a i članka 155. ZPP-a. Visina troškova određena je sukladno tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 142/12, 103/14, 1418/14 i 107/15; dalje: Tbr...OT).

23. Osnovano je tuženikova žalba protiv odluke o troškovima parničnog postupka. Vrijednost predmeta spora u predmetnoj parnici iznosi 15.061.430,96 kn. Tužitelj je u predmetnoj pravnoj stvari uspio u sporu čija vrijednost iznosi 1.500.000,00 kn ili sa 10% od ukupne vrijednosti predmeta spora, a tuženik u dijelu čija vrijednost iznosi 13.561.430,96 kn ili s 90% od ukupne vrijednosti predmeta spora. Sukladno odredbi članka 154. stavka 2. ZPP-a, tuženiku pripada naknada troškova parničnog postupka u visini od 80% od potrebnih troškova (članak 155. ZPP-a).

24. Tuženikovi zahtijevani i potrebni troškovi u predmetnoj pravnoj stvari bili su: sastav odgovora na tužbu, što sukladno Tbr. 8/1 OT iznosi 20.020,00 kn, sastav protutužbe, što sukladno Tbr. 7/1 OT iznosi 100.000,00 kn, sastav podnesaka od 30. studenog 2009., 15. prosinca 2011., 21. kolovoza 2012., što sukladno Tbr. 8/1 OT iznosi 3x 100.000,00 kn, te sastav podnesaka od 1. ožujka 2005., 22. ožujka 2005., 13. prosinca 2010., 22. veljače 2011., 27. ožujka 2012. i 16. listopada 2018., što sukladno Tbr. 8/3 OT iznosi 6x500,00 kn, zastupanje na ročištima od održanim: 12. svibnja 2005., 12. srpnja 2005. i 11. listopada 2005., što sukladno Tbr. 9/1 OT iznosi 3x20.020,00 kn, na ročištu održanom 17. siječnja 2006., što sukladno Tbr. 9/1 OT iznosi 40.040,00 kn, te na ročištima održanim 15. siječnja 2009., 10. prosinca 2009., 15. prosinca 2010., 29. prosinca 2011., 31. siječnja 2012., 11. travnja 2012., 8. studenog 2012., 23. ožujka 2013., 22. siječnja 2018., 26. veljače 2018., 19. ožujka 2018., 7. studenog 2018., 26. veljače 2021. i 19. siječnja 2022., što sukladno Tbr. 9/1 OT iznosi 14x100.000,00 kn, i na ročištima održanim 11. siječnja 2005. i 1. ožujka 2005., što sukladno Tbr. 9/2 OT iznosi 2x10.010,00 kn, na ročištima održanim 22. travnja 2009., 17. studenog 2009., 29. veljače 2012., 29. veljače 2016., 1. lipnja 2017. i 23. ožujka 2021., što sukladno Tbr. 9/2 OT iznosi 6x50.000,00 kn, sastav žalbe od 26. lipnja 2013., što sukladno Tbr. 10/1 OT iznosi 125.000,00 kn, PDV, što sukladno Tbr. 42 OT iznosi 592.035,00 kn, troškovi vještačenja u iznosu od 8.500,00 kn, sudska pristojba na odgovor na tužbu u iznosu od 2.500,00 kn, sudska pristojba na presudu u iznosu od 5.000,00 kn i sudska pristojba na žalbu u iznosu od 5.000,00 kn. Ukupni tuženikovi troškovi u parničnom postupku iznose 2.981.175,00 kn, a 80% od tog iznosa iznosi 2.384.940,00 kn. Tuženikovi potrebni troškovi u žalbenom postupku bili su: sastav žalbe, što sukladno Tbr. 10/1 OT iznosi 125.000,00 kn, PDV, što sukladno Tbr. 42 OT iznosi 31.250,00 kn i sudska pristojba za žalbu u iznosu od 5.000,00 kn, što ukupno iznosi 161.250,00 kn. Ukupni tuženikovi troškovi u predmetnoj pravnoj stvari iznose 2.546.190,00 kn.

25. Tužitelj nije zahtijevao naknadu troškova za sastav žalbe, a prema stavu ovoga suda, odgovori na žalbe nisu bili potrebni za vođenje predmetnog spora pa ni sastav tih podnesaka ne pada na teret druge strane.

Zagreb, 24. kolovoza 2022.

Predsjednica vijeća
Tatjana Kujundžić Novak

Dokument je elektronički potpisan:

TATJANA KUJUNDŽIĆ
NOVAK

Vrijeme potpisivanja:

29-09-2022
09:15:02



DN:
C=HR
O=VIŠOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
2.5.4.97=#130048523937333439333636353139
L=ZAGREB
S=KUJUNDŽIĆ NOVAK
G=TATJANA
CN=TATJANA KUJUNDŽIĆ NOVAK

Broj zapisa: **eb310-a1cca**

Kontrolni broj: **0d543-3d1b9-c6ec4**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=TATJANA KUJUNDŽIĆ NOVAK, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE
HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.